

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123476496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Al den Naturlighed drog Jørgen og gjorde ham ør; han svimlede svagt og fik saa indvendt:

— Jamen De løb ogsaa saa stærkt.

— Kaldet De det stærkt!

— Ja—a.

Han vidste hverken, om hun var løbet stærkt eller langsomt, blot at hun var løbet. Men noget maatte han sige; han maatte tale med hende, i Lag med hende. Foreløbig gaa blindt paa, saa kom der nok Mening i det senere. Der kom noget over ham, som tog Magten fra ham, og han var til Mode, som skyllede et Hav ind mod ham.

— Nej det kan De da ikke kalde stærkt. Jeg kan rigtignok løbe ganske anderledes. Naar Thor og jeg løber om Kap, saa skal De se! — Thor! Thor! raabte hun og fløjtede; men Thor kom ikke.

— Med Thor, Hunden?

— Har De set den?

— Ja.

— Det er et dejligt Kræ. Den vil jeg have med mig, naar jeg rejser. Hvor mon Dyret er? Skal vi gaa og lede det op? Saa kan De med det samme se Haven og Gaarden.

Og saa fulgtes de; Haven igennem og op, hvor Jørgen havde siddet før Middag og set ud over Markerne. De to tynde Spir stod ude i Horisonten. Hun var født der ude og havde levet sine Barneaar dér, og begge hendes Forældre laa begravede i Roskilde. De var døde før flere Aar siden, Moderen sidst. Hun havde slet ingen at holde sig til. Lidt Penge havde hun arvet; nu vilde hun lære Husholdning og saa tage ud og bestyre et Hus.

Jørgen saa paa hende. Hun sagde det saa sikkert, at han følte sig selv som den slappest Driver, der var til.

Da han den Aften gik i Seng, havde de talt og let og næsten leget. Han begreb ikke, hvordan det var gaaet til, og kunde

hverken huske, hvad han eller hun havde sagt. Han tog sig selv i at smaanyrne. Aldrig før havde han følt sig saa ung eller set saa meget Lys om sig.

Og han laa i Sengen og lyttede efter, om han ikke kunde høre hende inde paa Værelset ved Siden af. Men ikke en Lyd hørte han. Søvn fik han ikke. Han tænkte. Hverken paa i Dag eller paa i Gaar eller paa i Morgen. Han gled ude i Sofflimren og havde ikke Grund under sig, vuggede og gyngede og gled og var saa lykkelig svimmel.

Tidlig paa Morgenen vaagnede han efter en kort, urolig Blunden og stod op og gik hen ved Vinduet. Der var stille ude i den halvyse Gaard; en Due sad paa Taget lige over for og kurrede og kurrede og fyldte Morgenen med sin Kurren.

Formiddagen igennem drev han omkring og gad ingen Ting og var utaalmodig. Efter Middag først var Frøken Poulsen fri. Men saa mødtes de og holdt sammen, til Aftenen kom, og Bordet igen skulde dækkes. Dag efter Dag gik; altid var Eftermiddagene deres. Og Jørgen sansede intet uden disse Eftermiddage. Fra han stod op, til Middag var ovre, lagde han Mærke til intet men gik som gennem store, tomme Lader over koldt Lergulv og i dæmpet Lys. Hjemme fik de korte, ordknappe Breve fra ham, og han fløj deres igennem og lagde dem hen.

De var kommet langt ud i Marken en Eftermiddag og havde sat sig paa et Gærde. Solen faldt gennem Sejgpilenes tjavsede Løv, og der var kun liden Skygge.

— Aa hold min Parasol, bad hun Jørgen og rakte ham den. Nej saadan, ellers river De Hatten af mig. Man skulde saamænd tro, De aldrig havde holdt en Parasol før!

· · Det har jeg heller ikke.

Hun lo af ham og flyttede sig lidt for at komme til at sidde bedre.

— Mon her er Myrer?